

Зміст

Л ИСИЧКА І ЖУРАВЕЛЬ	7
Ф АРБОВАНИЙ ЛИС	14
К ОТИК І ПІВНИК.....	20
П АН КОЦЬКИЙ	24
К ОЛОБОК.....	30
В ОВК І СЕМЕРО КОЗЕНЯТ.....	32
К РИВЕНЬКА КАЧЕЧКА.....	36
Р УКАВИЧКА	42
І ВАСИК-ТЕЛЕСИК	44
С ОЛОМ'ЯНИЙ БИЧОК.....	50
Б ІДА НАВЧИТЬ	58
К ОЗА-ДЕРЕЗА	66
Л ИСИЧКА І ВОВК.....	76
С ІРКО	80
К ОЛОСОК.....	86
П РО ДВОХ ЦАПКІВ.....	94

Лисичка і Журавель

Подружилися Журавлик
і хитра Лисичка.
Зав'язалась приязнь тепла,
появилась звичка –

Час від часу йти у гості,
щоб погомоніти,
Добрим словом і ніжністю
серця обігріти.

Запросила Журавлика
Лиска на гостини:
– Ти приходить сьогодні, куме,
в гості ще за днини,
Бо сьогодні я святкую
свої іменини.

Фарбований Лис

Жив у лісі хитрий звір,
Дуже прехитрющий.
Хочеш вір, а хоч не вір –
Лукавий і злющий.
Все йому було з руки,
Здобич мав щоднини,
Заходив у курники,
Ніби на гостини.
З хитрістю він полював –
До всього вдавався.
Жив так, ніби царював,
Ходив, посміхався.
Небезпеку всю минав,
Вдачу мав лис горду,
Всюди носа свого пхав
І хитрющу морду.
Та невдача була близько
І його спіткала,
Опустила лиса низько,
Злий жарт з ним зіграла.
Пішов лис на торговицю,
Хотів курку вкрасти.
Та, діставшись околиці,
Не минув напасти.
Намагалися собаки
Лиса упіймати.
Щоб не датись їм у лапи,
Лис шмигнув до хати.
Заховався на подвір'ї,
Стрибнувши у діжку.
Розглядав звідти сузір'я
І лежав, мов в ліжку.
Коли вибрався на волю,
Себе аж злякався.
Плакав лис на свою долю –
Весь пофарбувався.

Став він синім, мов мара.
– Як на світі жити?
Ой прийшла страшна біда.
Що ж йому робити?

Рукавичка

Дід ішов через лісок,
А за ним біг пес Дружок.
Впала в діда рукавичка
Тепла, наче справжня пічка.
Це побачила сорока
Скрекотушка білобока,
Понесла новину всім:
– Хто шукає теплий дім?

Мишка перша в рукавичці
В жовтій з листячка спідничці,
А за нею жабка скаче,
Змерзла бідна вже добряче.
Прискакав біленький зайчик –
Милий, ніжний побігайчик,
А за ним іще чийсь слід –
То лисичка йде услід.
Скільки їх вже в рукавичці,
В цій тепленькій, невеличкій?
Всі шукають теплу хатку,
Щоб зігріти свої лапки.
Сірий вовк бродив по лісу,
В рукавичку теж вже лізе.
Всім в ній затишно і ніжно.
Скрізь зима гуляє сніжна.
Змерзнув і кабан у вуха.
Завірюха в лісі дмуха.
Забіг швидко в рукавичку,
Примостився на поличку.
І ведмідь не спить в барлозі,
Ходить-бродить по морозі.
Рукавичку запримітив,
Теж заліз туди зігрітись.
Добре й тепло там звірятам.
Рукавичка – наче хата.
Всіх вмістила рукавичка
І зігріла, наче пічка.
Запримітив дід пропажу,
Повернув назад одразу.
Пес Дружок побіг швиденько:
– Рукавичка – там, близенько,
Та хтось рухається в ній,
В рукавичці чарівній.
Пес Дружок: – Гав-гав-гав-гав...
... І звіряток розігнав.

І вони розбіглись лісом:
Хтось у нірку, хтось в барліг,
Хтось в хатинку, що під хмизом,
Хтось заривсь глибоко в сніг.

Про двох цапків

Зустрілися два цапки
на вузькій кладці.
Щоб комусь та поступитись –
немає і в гадці.
Один хоче перейти,
другий не пускає.
Ох і вперті ті цапки,
що їй ради немає.
– Першим я іду, вступися, –
гукає біленький.

– Я іду, ти стережися, –
відпалив чорненький.
Два зробили перші кроки,
йдуть назустріч вперто.
Чути їхні зойки, скоки,
доброту всю стерто.
Стали битися на кладці,
чубитись рогами.
Хто кого здолає в схватці,
скопає ногами?
Бились вперті два цапки –
оба впали в воду.
Що на поступки не йшли,
мають двоє шкоду.

